

РЕШЕНИЕ

№ 2997

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12755** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).

Образувано е по жалба на И. М. И. от [населено място] срещу Разпореждане № 4505-40-1401/25.11.2021г., издадено от директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ.

С жалбата се иска отмяна на оспореното разпореждане поради нарушаване на материалния закон. Жалбоподателят твърди, че във връзка с прекратяването на трудовия договор следва да му бъдат платени 8 дни неизползван платен годишен отпуск за 2020г., който да бъде разпределен по месеци за времето от 01.01. 2020г. до 15.05.2020г. включително, като счита, че във връзка с пропорционалното разпределяне на неизползания отпуск, сумата за обезщетение също следва да се разпредели пропорционално по месеци, а не да се начислява в един месец. Изтъква, че от всички дължими обезщетения е получил тези, които са пропорционално разпределени в м. май 2020г., в максималния месечен размер на гарантираните вземания – 1625лв. , като моли да му бъде присъдено дължащото се обезщетение за останалите месеци – от м. януари до м. юни 2020г. В съдебно заседание жалбоподател поддържа жалбата лично и моли тя да бъде уважена.

Отвeтникът – директорът на Фонд „Гарантиране на вземанията на работниците и служителите“ при НОИ, представяван от юрк. Б., оспорва жалбата и моли тя да бъде

отхвърлена. Подробни доводи излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателят И. М. И. е имал сключен трудов договор с [фирма], по силата на който е заемал длъжността експерт - аналитик, компютърни бази данни. Със Заповед № ЛС-76/15.05.2020г. действието на трудовия договор е прекратено, считано от 16.05.2020г. Със заповедта е разпоредено на служителя да се изплати парично обезщетение за неспазения срок на предизвестие в размер на 01 брутно трудово възнаграждение, както и да обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г. в размер на 08 дни. Съгласно заповедта, следва да се изплати и парично обезщетение за едно допълнително брутно възнаграждение в размер на 2 600 лв.

И. М. И. е подал Заявление – декларация с вх. № 4505-40-1401/25.11.2021 г. за отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, във връзка с прекратеното трудово правоотношение с [фирма], тъй като дружеството е с в производство по несъстоятелност, съгласно Решение № 261377/06.10.2021г. на СГС, Търговско тоделение, по т.д. № 2049/2020г. Към заявлението е приложена справка за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по Кодекса на труда /КТ/.

По така подаденото заявление е издадено от директора на ФГВРС оспореното Разпореждане № 4505-40-1401/25.11.2021г., с което е отпуснато гарантирано вземане в размер на 1 625 лв.. В мотивите на акта е посочено, че на жалбоподателя са начислени, но неизплатени нетни трудови възнаграждения за м. май 2020г. в размер на 3 714, 23 лв, от които гарантирано е вземането за трудово възнаграждение в размер на 1 625 лв. Посочено е също, че начислени, но неизплатени за м. май 2020г. са нетни парични обезщетения в размер на 3 492,58 лв. гарантирано вземане по чл. 220, ал.1 КТ и в размер на 1 397.04 лв. вземане по чл.224, ал.1 КТ. Общо определената в разпореждането сума за изплащане е 1 625 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. По същество е неоснователна.

Гарантирани вземания на работниците и служителите по смисъла на ЗГВРСНР са начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт – чл. 3 ЗГВРСНР.

Съобразно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираното вземане се изплаща на правоимащия работник или служител въз основа на издадено разпореждане от директора на фонда. В случая оспореното разпореждане е издадено от В. Б., заемаща длъжност директор на ФГВРС съгласно Заповед № 2/16.06.2020г., служебно известна на съда, т.е. актът е издаден от компетентен орган.

Процедурата по изплащане на гарантираните вземания е нормативно уредена в Глава четвърта на ЗГВРСНР, а редът и начинът за информиране на работниците и служителите, както и за отпускането и изплащането на гарантираните вземания, се уреждат с наредба на Министерския съвет (чл. 29 ЗГВРСНР) - Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (НРНИРСОИГВНР,

Наредбата).

Оспореното разпореждане е издадено в писмена форма, съдържа изискуемите реквизити по чл. 10, ал. 3 от Наредбата, като не се констатира пороци във формата, нито допуснати съществени процесуални нарушения.

Спорът между страните е относно материалната законосъобразност на акта .

Съобразно чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Максималният месечен размер на гарантираните вземания по ал. 1 се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО), който за 2021г. е 1 625 лв.

Съгласно чл.4 от НРНИРСОИГВНР, в срок до 21 дни от вписване на съдебното решение по чл. 6 ЗГВРСНР в търговския регистър работодателят изготвя за всяко правоимащо лице справка по образец, която е в 3 екземпляра - за лицето, за ТП на НОИ и за работодателя, като екземплярът за правоимащия работник или служител се връчва лично или се изпраща чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка. Съгласно чл. 5, в едномесечен срок от вписване на съдебното решение по чл. 6 ЗГВРСНР в търговския регистър контролните органи на НОИ извършват проверка при работодателя по изготвените справки и съставят констативен протокол. В чл.6 е предвидена възможност за работниците и служителите да оспорят данните в справката по чл. 4, като подадат възражение пред работодателя, който следва да прецени основателността на възраженията, като издаде или откаже да издаде нова справка до приключване на проверката по чл. 5, ал. 1.

В случая органите на НОИ са извършили предвидената проверка, за която са съставили констативен протокол, видно от която работодателят е издал 85 бр. справки за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, в това число на жалбоподателя. не се твърди от жалбоподателя и няма данни справка са е оспорена от него по описания по -горе нормативен ред. Доколкото контролните органи са установили, че работодателят е превел осигурителните вноски и данъци върху общия доход на наетите лица до м.12.2020г., гарантираните вземания са определени в размера на нетните трудови възнаграждения и обезщетения. Като се отчете това обстоятелство и се приспаднат платените данъци и осигурителни вноски, е видно, че що се отнася до размера на трудовите възнаграждения и обезщетения, административният орган е признал изцяло като дължими начислените от работодателя суми.

Основната претенция на жалбоподателя е относно начина на разпределение на дължимите за обезщетения суми по месеци, тъй като счита, че обезщетението следва да бъде разпределено пропорционално по месеци, а не да се начислява изцяло в м. май 2020г.

Относно обезщетението за неспазено предизвестие, жалбоподателят не излага конкретни доводи в подкрепа на тезата си. Съгласно чл.220, ал.1 КТ страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да стори това и преди да изтече срокът на предизвестие, при което дължи на другата страна обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестие. В случая, както е отразено и в справката на работодателя, обезщетението за неспазено предизвестие е начислено за

м.май 2020г., когато е прекратен и трудовия договор. Това обезщетение е еднократно дължимо и няма никакво основание то да се разпределя/отнася в различни периоди / месеци/.

Неоснователна е и претенцията на жалбоподателя относно начина на разпределение на сумата на дължимото обезщетение за неизползван отпуск. Чл. 224, ал.1 от КТ предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползания платен годишен отпуск. Това обезщетение като заместваща облага на неползания платения годишен отпуск няма периодичен характер и съответно не подлежи на месечно разпределение. Размерът на платения годишен отпуск по чл.155, ал.1 КТ е установен в КТ на годишна база и ползването му не е дължимо, нито съответно е разпределено по месеци. Следователно, от характера на платения годишен отпуск като такъв също не може да се извлече основание заместващото го обезщетение да се разпредели за плащане по месеци. Обяснима е целта на жалбоподателя да се извърши разпределение на сумата на дължимите обезщетения по месеци, тъй като това би довело до възможност за получаването им в пълен размер и до по-голям общ размер на изплатената от фонда сума на гарантираното вземане, което при отнасянето им в един месец / в случая м. май 2020г./ се препятства от съществуващото нормативно ограничение на размера на изплащаната от фонда сума. В случая от мотивите на оспорения акт е видно, че макар административният орган да е признал изцяло като дължими начислените неизплатени обезщетения по чл. 220, ал.1 от КТ и по чл.224, ал. КТ, те на практика не могат да бъдат изплатени предвид ограничението в размера на изплащаните вземания, съгласно чл.22 от ЗГВРСНР във вр. с чл. 15, ал.2 от Закона за ДОО за 2021г. При това положение, законосъобразно административният орган е определил съответната обща сума за изплащане в максималния размер на 1625 лв., колкото е начисленото неизплатено за м. май 2020г. трудово възнаграждение.

Предвид изложеното, жалбата се явява неоснователна и следва да се бъде отхвърлена. При този изхода на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена за сумата от 100 лв. на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. И. от [населено място] срещу Разпореждане № 4505-40-1401/25.11.2021г., издадено от директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ.

ОСЪЖДА И. М. И. да заплати на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ:

